

Naturlig avgång – dödlig utgång?

I de flesta fall då man avlägsnar något ersätter man det med något annat och i vissa fall bättre. Vad ersätter man den sociala välfärden med när man lagt ner den? När man lagt ner de flesta och därtill välfungerande behandlingshem, var placerar man då våra barn, ungdomar och utslagna om/när pendeln svänger tillbaka? Eller är det så att man kan spara bort ett behov? Har politiker och andra beslutsfattare en lösning i bakfickan som undanhålls oss? Är lösningen möjlig t o m så drastisk att man tänker sig att problemet löses med ett visst mått av naturlig avgång genom dödlig utgång?

Vi föreställer oss att den sociala välfärden till stor del styrs av staten. Ett statligt verk, som inte direkt är knutet till sociala frågor, är vägverket. Deras verksamhet är skattefinansierad vilket väl är en av få likheter med det verk som styr den sociala omsorgen i vårt land. Skillnaderna mellan dessa båda instanser är däremot betydligt lättare att beskriva. De flesta har väl vid detta laget hört talas om den så kallade nollvisionen med målsättningen noll döda i trafiken. Ambitionen är att man ska kunna färdas väl på våra vägar vilket man väl med ett annat ord skulle kunna kalla välfärd. Detta jobbar de ständigt på genom förbättringar av vägnätet, mitträcken för att minska frontalkrockarna, rondeller för att minska korsningsolyckorna, flerfiligt för ett bättre flyt i trafiken osv. Allt för att minska dödligheten och dra ner på allvarliga olyckor med personligt lidande som följd. Hur tänker beslutsfattarna på det socialpolitiska planet där nerdragningar, nerläggningar, ”sköt dig själv-mentalitet” och placeringsstopp får råda? Frågan är om man som politiker inte begår lagbrott när man förbjuder placering av klienter som tjänstemän bedömt är i behov av institutionsvård? En konsekvens av detta förfaringsätt kan vara att dödligheten ökar. Om däremot de personer som nekats den hjälp de är i behov av inte dör tillräckligt snabbt finns risken att även ”mannen på gatan” råkar illa ut. Parallell till den uppblussade psykvårdsdebatten är väl exempel nog?

Smittorisk

Kan man tänka sig att vi kan acceptera ett visst antal utslagna i samhället? I så fall, hur många? Och framför allt, vilka? Pondera att det föreligger en viss smittspridning. Är det då OK om det visar sig att utslagningen rusar iväg över de eventuellt existerande socialgruppsgränserna? Då kanske även beslutsfattarnas nätverk drabbas i större utsträckning än i dagsläget. Skulle det månne göra någon skillnad för vilka beslut som fattas framöver?

Cynism eller enfald?

Vilken lösning är det då som undanhålls oss? För man kan väl aldrig tro att det inte finns ett alternativ redo efter omstruktureringar och nerdragningar? Det skulle ju i så fall vara det samma som att tro att beslutsfattarnas handlingar är att betrakta som enfald i stället för klokskap. För oss som har valt dessa politiker skulle det möjligen kännas än mer obehagligt om de handlar utifrån cynism. För vem kan klandra den som handlar i oförstånd?

Den ständiga ursäkten som tycks ha blivit en universalursäkt är brist på pengar. Men kan det verkligen vara god ekonomi att spara på de barn och ungdomar som ska bli framtidens skattebetalare och tillika beslutsfattare?

**Personalgruppen
Björkängen, Osby**